

ваше поѣкога влажнытъ си очи. Като имаше на умъ само чедото си, той не съгледа че идеше къмъ него единъ чловѣкъ бържи и нѣколко смутенъ и начумеренъ; и не си подигна очитѣ отъ земята до като не чу сладостния гласъ на прешедвѣя.

— Татко мой!

— Сыне милый, ты ли си Лидоне? извика старецътъ радостно; сега за тебе мисляхъ.

— Туй много ма благодарн, татко, рече глadiatorътъ, като похваля съ благоговѣние брадата и колѣното на баща си, и надѣхъ се че скоро ще ма иманъ съкоги при реброто си.

— Да, сыне мой, но не на този свѣтъ, отговори старыйтъ робъ прискървно.

— Не говори тъй, милый мой татко, имаи дързновение защото съмъ увѣренъ че побѣдата отъ идущата борба ще ми даде средства за да искудиъ свободата ти. О татко, не знаешъ! прѣди нѣколко дни претърпѣхъ укореиe отъ одного, който е повеликодушенъ отъ другытъ и много ми е жално дѣто го не предубѣдихъ. Той не е Римлянинъ, но Гъркъ; попытахъ го какво ще са ползувамъ отъ побѣдата си, а той ма укори въ любостяжаніе; О, той не познава душата на Лидона!

— Любезно мое че до! рече му старецътъ Медонъ, като пристѣпваше полека по стѣлбата и водяще Лидона въ стаячката си, които немаше съобщеніе съ колоната но съ входа на залата, както са вижда и днесъ еще въ откопаня онзи дѣтенъ домъ. Вратата на малката му стая лежи на десно отъ входа заедно съ дѣв други отъ които една води къмъ стѣлбата, а другата е подражаніе само на врата и има единъ прозорецъ дѣто имаше една мѣдна статуя.

— Колкото благочестивы, великодушны и благы да са твоитѣ намѣренія, рече старецътъ, като прегледа за да са увѣри че не ги види никои, но тѣ сж нѣколко и преступны; ты искашъ да туришъ въ опасность живота си заради свободата на баща си, но побѣдата ти ще отнеме живота на единъ твой подобенъ чловѣкъ, увы, туй е смъртенъ грѣхъ, никакво намѣреніе не може да го оправдае. Пази са, пази са! Предпочитамъ за выжги да останж робъ, но не да дльженствувамъ свободата си на единъ такъвъ грѣхъ.

— Мълчи, мълчи, мой татко! отговори Лидонъ нетърпливо; отъ когато ты прижарна новата вѣра (о, моля ти са, не ми я помечувай вече, защото Боговетѣ, които щедро ма дарихж съ сила и крѣпость, не ми са дали умъ да разумѣж нито дума отъ катадневнытъ ти поученія); отъ тѣзи твоя нова вѣра ты си почерпадъ стран-